

skab, at gaa ganske lydløst hen. Ganske vist er det saaledes, at Forloverne ogsaa paa dette Punkt nu efter Ordlyden af Forloverattesten have Ansvaret for deres Erklæring, men der er ikke ret mange Forlovende, der vide det. Derfor give de Attesten, og ingen Menneſker gør dem begribeligvis noget derfor. Naar vi imidlertid lovgive paa ny herom, synes jeg, vi ajsorde bedst i at ſtaffe diſſe Antikviteter og Abſurditeter ud af Loven i Stedet for at give dem fornøjet Lovskraft ved at indføre dem her igen. — Med Henſyn til § 1 Nr. 11 ſkal jeg gøre opmærksom paa, at jeg ikke ganſke er i Stand til at forſtaa den, endſkønt jeg i Dag har min Fornuſts fulde Brug. Der ſtaar deri, at det er en Pligt for Ægteſkaberne, naar de ville ægtevies, at der ſaa ſkal foreviſes denne Sognefoged en Ægtepaat. Det ſtaar der i første Punktum. I andet Punktum ſtaar der, at hvis de viſte at afgive en kort Erklæring beſangaaende, ſkulle de ogsaa have Lejlighed dertil. Nu vil jeg ſpørge den ærede Forlagsſtiller: er det alternativt? (Ordføreren for Forlagsſtillerne: Ja!). Saa burde det have ſtaaet der, thi der ſtaar: de kunne ikke blive viede, medmindre de foreviſe Ægtepaaten; naar der ſaa i det næſte Punktum ſtaar, at hvis de ønske det, ſkal der gives dem Lejlighed til at afgive en Erklæring, ſaa bliver det maaske dog for meget af det gode. En af Delene kunde maaske være nok. Dette Ægtepaatsforhold er blevet beſlyt af den højtærede Juſtizminiſter, og i meget maa jeg give den højtærede Juſtizminiſter Ret i de Betragtninger, ſom der kom frem. Jeg ſkal altsaa ikke fordybe mig videre i det, efter at jeg har hørt den ærede Ordfører for Forlagsſtillerne erklære, at det ſkal være en alternativ Beſtemmelse. Men jeg maa dog blot, inden jeg ſlutter, gøre opmærksom paa, at § 1 Nr. 4 indeholder de Slægtskabsgrader, hvor Ægteſkab ſkal være forbudt, og nævner, at Barterne ikke maa være beſlægtede eller beſvogrede med hinanden i op eller nedſtigende rette Linie eller være Hel- eller Halvsøſtende. Dette er jo et lille Fremſtridt fra den nu beſtaaende Lovgivning, ſom ogsaa den højtærede Miniſter gjorde opmærksom paa; men jeg synes, det er ikke at gaa langt nok. Mod Slægtskabsgraderne ſkal jeg ikke gøre nogen Indvending. Det er jo Blodets Baand, og det kunde af mange haade et iſte og Racehenſyn være ſubſtændig forſvarligt at holde dem oppe. Da Moſes indførte diſſe gamle Regler om Forbud mod Ægteſkab mellem for nær beſlægtede, vidſte han nok, hvad han gjorde, han var en klo

mand og har ogsaa derigennem bevaret ſin Race ſtærk og god. Men med Henſyn til Svogerſkabet maa jeg dog tillade mig at tro, at det er en Del Overtro, her er kommen ind. At man ikke ſkulde kunne giſte ſig med ſin Svigermoder f. Æts., finder jeg at være et aldeles utilgeligt Indgreb i den perſonlige Frihed. Jeg kan da ikke tro, at det har været Forlagsſtillerne's Mening at bidrage til den gamle Miſtilid, der er over for Svigermødre i Almindelighed. Der er viſt ingen Grund til at give det fornøjet Livskraft. Et Giſtermaal med ſin Svigermoder, naar Forholdene da ellers ere gode, vil jeg anbefale ſom meget henſigtsmæssigt.

Ordføreren for Forlagsſtillerne

(Svend Høgsbro): Af Henſyn til, at det er mig bekendt, at den højtærede Juſtizminiſter om kort Tid ſkal forlade Mødet, ſkal jeg tillade mig at begynde med nogle Bemærkninger over for hans Udtalelſer angaaende Lovforſlaget. De ſkulde, da først gaa ud paa en Tal til den højtærede Miniſter, fordi han ikke fandt være Fejl i Lovforſlaget — det beder jeg det ærede Medlem for Bogenſe (M. Nielsen) lægge Mærke til — og dernæſt ogsaa en Tal, fordi den højtærede Miniſter viſte ſig mere fremſtridsvenlig, end jeg ærlig vil tilſtaa, jeg havde turdet gøre mig ſynderligt Haab om. Han havde jo ingen Indvendinger, hvis jeg ikke huſer fejl, mod de Punkter, hvor vi have forladt det beſtaaende i Retning af det, vi anſe for Fremſtridt. Tværtimod mente den højtærede Miniſter f. Æts. med Henſyn til Beſtemmelsen under Nr. 4, at der ingen Grund var til, naar vi, hvad han mente, med Joje affaſtede de gamle diſpenſable Grader, da at indføre en ny, nemlig mellem Adoptivforældre og Adoptivbørn. Jeg ſtal i og for ſig, det tror jeg at kunne ſige ogsaa paa min ærede Medforlagsſtiller's Vegne, ikke have noget imod at lade det falde ogsaa, men jeg vidſte ikke rettere, end at det var beſtaaende Ret. Jeg ſkal i ſaa Henſeende henviſe til Profeſſor Deunzgers Familieret Pag. 355—56. Det hedder der: „Ægteſkab mellem Adoptanten og den adopterede kan viſtnok ikke finde Sted, for ſærlig Tilladelse dertil er indhentet, eller Forholdet mellem dem paa lovlig Maade er løst“. Det er denne Formening fra Profeſſor Deunzgers Side, jeg har holdt mig til, idet jeg tog det med her, for at man ikke ſkulde kunne ſige, at jeg havde forladt det beſtaaende uden at gøre opmærksom derpaa. Har Profeſſor Deunzger Uret, ſkal jeg gerne følge den højtærede Miniſter. Med Henſyn til Forordningen af 5te Marts